

ІЗ АВСТРАЛІЇ - У МАМИНЕ СЕЛО

Вісім років тому в оселю перевередівчанина Володимира Нечипорука завітав незнайомець і українською мовою із діаспорським акцентом перепитав, чи тут мешкають Нечипоруки.

- Тут, - неквапом відповів пан Володимир.

- А чи я можу зустрітися із Володимиром Нечипоруком? - продовжував незнайомець.

- Я і буду Володимир Нечипорук, - заінтригований хатнім діалогом, відповів господар.

- Дядю! Я ваш племінник Петро Вороняк із Австралії, син вашої сестри Ганни.

Діалог - німа сцена, яку розбудили сльози і схлипування...

У 1943 році гітлерівці вивезли у Німеччину на примусові роботи Ганну Нечипорук із Перевередова. На чужині вона познайомилася із хлопцем з Івано-Франківщини Іваном Вороняком. Згодом між невільниками спалахнула іскра закоханості, а світло кохання було сліпучим, і від його яскравих променів зародилися почуття доброти і ширості у серцях земляків-українців. Можливо, таку шалену пристрасть зумовили трагічні воєнні обставини і кожній миті поневолені дівчина і юнак віддавали увесь запал серцець.

Після війни обоє вирішили не повертатися в Україну. До такого болючого кроку спонукали тривожні спогади про 1939-1940 роки.

У 1949 році у подружжя Івана і Ганни Вороняків (фото №3) народився первісток, якого нарекли Петром. Згодом щедрий лелека ще шість разів навідувався в оселю українців (фото №5), благословляючи їхнє кохання синами і дочками з українськими іменами Йосип, Марія, Надія, Іван та іншими. Найстаршому Петру пані Ганна у піснях, казках, розповідях про отчий край передала невимовну тугу-любов до України, напоїла його чарами перевередівського менталітету, навчила Тарасової мови і маминої пісні.

Звісно, зболене від розлуки із ріднокраєм серце Ганни Нечипорук-Вороняк вкладало у душу сина найсвітліші спогади, найчистіші помисли про українську землю і її голубе небо. А коли з волі Божої прийшов день останній, відмірений їй небесами на землі, мати наказала старшому синові Петрові (фото №2 і 4), щоб за будь-яку ціну відвідав родину і Україну, її рідне село, із яким навечно розлучила війна...

Після війни Ганна Нечипорук дала звістку родині із Німеччини. Однак згодом майже на півстоліття зв'язок із нею перервався. І не без допомоги «людей із гарячими серцями і холодною головою», які із покалічених людських доль намагалися висмоктати свій інтерес...

Отож, у жовтні 1999 року перед Покровою в оселі Нечипоруків було найважливіше родинне свято за останні роки сто. До речі, Петро Вороняк приїхав у Перевередів лише на добу, але зі своїми маленькими синочками Степаном та Іванком (фото №1), котрі теж розуміли по-українськи. Якщо ж додати, що у подорож вони вирушили із Австралії, де мешкає пан Петро, то такий вояж можна порівняти із духовним подвигом. У мальовничому Перевередові Вороняки чудувалися - як тут гарно, мило і затишно!

Петро Вороняк - священник. Після закінчення навчання у духовній семінарії у Римі через проблеми із одержанням паспорта виїхав до Австралії і там залишився. За океаном займається культурно-просвітницькою роботою, виступає з концертами, пише вірші, просякнуті любов'ю до України і її людей. Не дивно, що під час перебування у Перевередові він наголосував, що ми в Україні так її не любимо, як люди у діаспори. Може, справді ми недооцінюємо те, що маємо, що далось само собою... Під час президентських виборів 2004 року Петро Вороняк кілька разів телефонував родині з Австралії і хотів із перших вуст почути те, про що гомонів увесь світ.

За вісім літ, відколи Петро Вороняк разом із синами гостював у Перевередові, сплило багато води в Ікві. Уже відтопав ряст Володимир Нечипорук. Але родинне багаття підтримує його син Аркадій, дочка Ніна, внуки Людмила, Роман, невістка Надія, котра і розповіла хвилюючу історію про Петра Вороняка і його маму Ганну з Перевередова... Петро мріє про нову подорож до України, хоче представити на суд читачів власні вірші, кожне слово у яких дихає любов'ю до маминої Вітчизни...

Віталій ТАРАСЮК.

